

Arrestnummer C1 803 / 2021
Repertoriumnummer 2021/2023
Datum van uitspraak 19 mei 2021
Rolnummer 2020/CO/419
Notitienummer parket-generaal

Mededeelbaar aan de ontvanger

*ambassade
Rechtspraak
05 - bevestigings
aanvragen
con
Domein*

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002142129-0001-0023-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1064

ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. _____ en mr. _____, beiden advocaat bij de
balie provincie

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

Op de percelen aldaar gelegen te _____, gekadastreerd als
_____ met een (globale) oppervlakte van _____, eigendom van
_____, ingevolge aktes verleden door notaris
dd. 02/08/1985 en 18/02/1988 en _____, gekadastreerd als
_____ met een globale oppervlakte van _____ eigendom van
(_____), ingevolge akte verleden door notaris _____ dd.14/03/2002

gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor
het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of
afval en voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

namelijk:

- achteraan de woning met huisnummer [] werd de tuinzone over de volledige oppervlakte gebruikt voor het opslaan van allerlei materialen, waaronder een zeecontainer, verkeersborden, werfafsluitingen en bouwmaterialen en wordt de grond grenzend aan de tuinzone gebruikt als parking
- op het terrein met nummer [] wordt achteraan de onverharde zone gebruikt voor het stallen van vrachtwagen en allerlei rollend materiaal.

(art. 4.2.1., 5°, a) en b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te [] in de periode van 8 maart 2017 tot en met 28 augustus 2018

Overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid

2 d.d. 19 juli 2019

Ref.:

Bedrag: 230,00 euro

Expert [] (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 30 maart 2020 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

Veroordeelt

voor de tenlastelegging:

tot een geldboete van 6000,00 EUR, zijnde 750,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen.

Verleent uitstel van uitvoering voor een termijn van 3 jaren wat betreft deze geldboete, doch slechts voor een gedeelte van 3000,00 EUR, zijnde 375,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Verklaart verbeurd overeenkomstig artikel 42, 3° en 43bis Sw. de vermogensvoordelen voor een bedrag van 25.000 euro.

Wijst meergevorderde af.

Beveelt lastens

dat de plaatsen gelegen te

en te

, gekadastraerd als

, gekadastraerd als

, in hun oorspronkelijke staat zullen hersteld worden, namelijk door het uitvoeren van aanpassingswerken zodat de bouwwerken qua volume en omvang conform de verleende bouwvergunning zijn,

binnen een termijn van 1 jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis en onder verbeuring van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in naam van het Vlaamse Gewest en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester in naam van de gemeente in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Machtigt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in naam van het Vlaamse Gewest en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester in naam van de gemeente de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt

tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 263,54 EUR

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 30 maart 2020 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 28 april 2020 door de beklaagde tegen al de beschikkingen,
- op 29 april 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de beschikkingen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 28 april 2020 door de beklaagde
- op 29 april 2020 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 24 maart 2021.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door haar raadslieden, voornoemd.

De neergelegde conclusie en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagde als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de procedure (verjaring, art. 6 EVRM), schuld, straf en herstellvordering zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de straf is nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof daarom zich uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de procedure, de schuld, de straf en de herstellvordering.

5. Motivering ten gronde

5.1. Voorafgaandelijk: vergunningshistoriek

1. De beklaagde _____ is een aannemersbedrijf dat actief is in de wegenbouw. Het bedrijf is gevestigd aan de _____ in _____. De woning is gelegen aan de _____ naast het bedrijf. De beide percelen zijn gelegen in woongebied conform het gewestplan _____ goedgekeurd door het KB van 9 november 1979. Beide percelen zijn eigendom van de beklaagde.

2. Op 8 september 1986 werd er een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een *magazijn voor materiaal van een aannemer van kleine openbare werken* gelegen op het perceel _____ (stuk 2 bundel beklaagde). In tegenstelling tot wat beklaagde beweert werd er geen vergunning verleend voor de aanleg van 5 parkeerplaatsen.

Op 21 september 2000 werd er door de Deputatie een stedenbouwkundige vergunning verleend voor *het bouwen van een kantoor en berguimte tegen het bestaande (hangar) magazijn* (stuk 10 bundel beklaagde).

Bij besluit van 8 september 2005 van de Deputatie werd een vergunning geweigerd voor het regulariseren van drie prefab-containers (stuk 11 bundel beklaagde).

3. Op 23 oktober 2009 werd er door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad _____ een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen en uitbreiden van de woning en het bouwen van een garage gelegen op het perceel _____ onder de volgende voorwaarden:

- de wegnis naar de garage te beperken tot een breedte van 3 meter,
- een tuinzone groen aan te leggen.

Op 8 maart 2017 werd er een stakingsbevel opgelegd gezien het vergund gebouw niet winddicht werd gemaakt binnen de drie jaar na de aanvang van de werken.

Op 17 november 2017 werd er door het College van Burgemeester en Schepenen van de stad _____ een nieuwe stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor het verbouwen en uitbreiden van de bestaande woning.

Deze stedenbouwkundige vergunning voorzag uitdrukkelijk dat er geen vergunning werd verleend voor de opslag van materialen in de achtertuin van de woning gelegen aan de (zie strafdossier stuk 114).

5.2. Ten gronde

5.2.1. Omschrijving van de feiten en de verjaring

De dagvaarding voorziet enkel een inbreuk op het gewoonlijk gebruiken van de gronden zonder te beschikken over een omgevingsvergunning op beide percelen zowel op nr. als op nr. van 8 maart 2017 (datum van de vaststelling door stedenbouwkundige ambtenaar van de Stad stuk 45 strafdossier) tot en met 28 augustus 2018 (laatste controle door de stedenbouwkundige ambtenaar van de Stad).

Het permanent stockeren van allerhande materialen zoals een zeecontainer, verkeersborden, werfafsluitingen, bouwmaterialen en stationeren van een vrachtwagen en allerhande rollend materiaal op deze gronden zonder stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning), maakt een gewoontemisdrijf uit in de zin van art. 4.2.1.5°a) en b) VCRO. Het gewoontemisdrijf bestaat er in dat er opeenvolgende actieve handelingen worden gesteld. Het herhalen van deze daden staat gelijk met het voortzetten van handelingen die vreemd zijn aan het misdrijf van instandhouding dat een louter verzuim- en ommissiemisdrijf is. Het gewoontemisdrijf is nog steeds strafbaar, ook al zijn de percelen gelegen in niet kwetsbaar gebied.

Deze feiten hebben alleszins geen betrekking op een handeling (het niet vergund gebruik in strijd met de bestemming woongebied) te hebben voortgezet hetgeen inderdaad niet langer strafbaar is ingevolge artikel 6.2.1., lid 4° VCRO (gewijzigd door artikel 163, 2° van het decreet van 8 december 2017 houdende wijziging van diverse bepalingen inzake ruimtelijke ordening, milieu en omgeving waarbij de woorden "of voortzetten" werden opgeheven).

Het gewoontemisdrijf neem een aanvang vanaf de dag van de eerste vaststelling van de feiten zijnde 8 maart 2017. Vanaf deze datum tot de datum van de laatste controle van de stedenbouwkundige ambtenaar op 28 augustus 2018 staat het vast dat het gewoonlijk gebruiken van de grond is blijven voortduren.

De verjaring van dit gewoontemisdrijf begint dan ook te lopen bij het plegen van het laatste feit dat deel uitmaakt van de gewoonte zijnde 28 augustus 2018.

De feiten zijn niet verjaard.

5.2.2. Beoordeling van de feiten

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten bewezen gebleven.

2. Het hof gaat er anders dan de eerste rechter en het Openbaar Ministerie niet van uit dat het gewoonlijk gebruik van deze percelen op nr. 220 en nr. 228 zoals bedoeld in artikel 4.2.1.5° a) en b) VCRO theoretisch geen constructie kan zijn die in aanmerking komt voor het (decretale) vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO. Het steeds op dezelfde wijze stapelen van materieel en materiaal en het stallen van voertuigen op de betrokken percelen, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan immers worden beschouwd als een vaste inrichting en dus als een constructie in de zin van artikel 4.1.1.3° VCRO. Het hof verwijst naar een arrest van 28 juni 2018 met rolnummer 2017/CO/797 van deze kamer waarbij zij in diezelfde zin oordeelde.

Beklaagde houdt voor dat er sprake is van een vermoeden van vergunning wat dit gewoonlijk gebruiken van deze percelen betreft, aangezien de percelen bij de ingebruikname tussen 1985 en 1988 – weliswaar na de inwerkingtreding van het gewestplan in 1979 – werden gebruikt voor de opslag van materieel en materiaal en het parkeren van voertuigen in functie van het aannemersbedrijf.

Het hof is echter van oordeel dat in deze specifieke zaak geen sprake kan zijn van een vermoeden van vergunning omdat de beklaagde niet aantoont dat het perceel voor 1979 werd gekenmerkt door een gelijkaardig (gewoonlijk) gebruik als parkeer- en stapelplaats voor materieel/materialen als vandaag het geval is. Het vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO vereist immers dat de beklaagde door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel aantoont dat bestaande constructies gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn. Beklaagde kocht immers de percelen pas aan in 1985 en begon haar activiteit als aannemersbedrijf in 1986 dus na de inwerkingtreding van het gewestplan. Beklaagde verwijst naar een luchtfoto uit het verleden zonder enige juiste tijdsaanduiding. Daaruit kan hoogstens worden afgeleid dat er op bepaalde momenten materieel/materiaal aanwezig was op deze percelen van beklaagde.

Daarmee is echter niet aangetoond dat de kwestieuze percelen ook voor 1979 regelmatig en over een bepaalde tijdspanne werden gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen en als opslagplaats voor materieel/materiaal, zoals tijdens de incriminatieperiode wel duidelijk het geval was.

Bijkomend verwijst het hof naar de verklaring van de gedelegeerd bestuurder van 15 juni 2017 (stuk 82 strafdossier) waarbij hijzelf erkent dat op het perceel nr. [] (achter de woning) de tuinzone ongeveer 5 jaar als opslagplaats werd gebruikt en op het perceel nr. [] (achter de loods) ongeveer 15 jaar goederen werden gestapeld en voertuigen werden gestald.

Het gegeven dat in de milieuvergunning van 1996 werd vermeld dat er 22 voertuigen konden gestald worden op het perceel aan het magazijn, ontslaat beklagde niet van de verplichting om een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen voor dergelijke vergunningsplichtige handelingen.

Beklaagde laat aldus na aan te tonen dat deze percelen ook voor 1979 regelmatig en over een bepaalde tijdspanne werden gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen, noch wordt er aangetoond dat op het perceel gewoonlijk materieel/materiaal werd gestockeerd, zoals tijdens de incriminatieperiode wel duidelijk het geval was. Het gewoonlijk gebruiken van deze percelen is dus niet gedekt door het vermoeden van vergunning.

3. Nu er geen sprake is van een decretaal vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO, was het gewoonlijk gebruik van de percelen zoals bedoeld in de tenlastelegging vergunningsplichtig.

Dat dergelijk gewoonlijk gebruik pas vanaf 1 mei 2000 via artikel 99, §1, lid 1, 5° van het toenmalige decreet van 19 mei 2009 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening strafbaar werd gesteld doet geen afbreuk aan deze vergunningsplicht.

Beklaagde houdt voor dat gezien zij deze percelen reeds voor de vergunningsplicht en de strafbaarstelling sedert 1 mei 2000 gebruikte voor het stallen van voertuigen en de opslag van materiaal, deze feiten niet strafbaar zijn.

Handelingen die voordien niet vergunningsplichtig waren, worden dit wel vanaf het ogenblik dat de wet dit vereist en waarbij het niet voldoen aan deze verplichting vanaf dan ook strafbaar kan worden gesteld, ook al is het gewoonlijk gebruiken aangevat voor 1 mei 2000 (cfr. Cass. 6 december 2011, P.11.0599.N).

De feiten die zich situeren na 1 mei 2000 en dus ook deze in de voorziene tijdsperiode van de dagvaarding (van 8 maart 2017 tot en met 28 augustus 2018) zijn derhalve wel strafbaar. De materialiteit van de feiten werd overigens door de afgevaardigd bestuurder niet betwist (zie verklaring op 15 juni 2017 stuk 82 strafdossier).

Het gegeven dat beklaagde een vergunning had gekregen in 1986 voor het bouwen van een *magazijn voor materiaal van een aannemer van kleine openbare werken* gelegen op het perceel en in 2000 voor *het bouwen van een kantoor en bergruimte tegen het bestaande (hangar) magazijn*, ontslaat beklaagde niet om een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen voor handelingen die vergunningsplichtig zijn na 1 mei 2000. In tegenstelling tot wat beklaagde beweert, werd er geen vergunning verleend voor de aanleg van 5 parkeerplaatsen, ook al werden deze parkeerplaatsen op een plan vermeld (stuk 8 bundel beklaagde). Alleszins in de vergunning werd niet naar een plan verwezen. Hetzelfde geldt voor het perceel nr. waarbij op 23 oktober 2009 en 17 november 2017 door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het verbouwen en uitbreiden van de woning en het bouwen van een garage. De omgevingsvergunning van 17 november 2017 voorzag overigens uitdrukkelijk dat er geen vergunning werd verleend voor de opslag van materialen in de achtertuin van de woning.

4. De beklaagde beroept zich op de onoverwinnelijke dwaling omdat er door de rechtspraak en rechtsleer tegenstrijdige visies zouden bestaan over de rechtsvraag of het gewoonlijk gebruik zoals bedoeld in art.4.2.1.5° a) en b) VCRO als een constructie kan worden beschouwd in de zin van art. 4.1.1. VCRO (waardoor dit gewoonlijk gebruik ook kan genieten van het vermoeden van vergunning als bedoeld in art. 4.2.14 VCRO). Beklaagde wijst in dat verband ook naar het feit dat toen zij haar activiteiten begon er geen vergunningsplicht was voor deze handelingen en zij gedurende lange tijd met rust werd gelaten, zodat er sprake is van onoverwinnelijke dwaling.

Voor het bewezen zijn van de tenlastelegging volstaat het dat wordt aangetoond dat beklaagde niet beschikte over een stedenbouwkundige vergunning en dat de afgevaardigd bestuurder zeer goed wist dat deze handelingen vergunningsplichtig waren. Het hof verwijst naar zijn verklaring van 8 februari 2018 (stuk 118 strafdossier) waarbij hij bevestigde dat met het oog op een eventuele herlocatie van het bedrijf het probleem al meer dan 10 jaar speelde vermits de Stad in gebreke bleef een terrein aan te bieden waar opslag van materieel/materiaal en stallen van voertuigen wel mogelijk zou zijn.

Hieruit leidt het hof af dat de afgevaardigd bestuurder van de beklaagde heel goed wist dat deze handelingen vergunningsplichtig waren maar beklaagde liet na als rechtspersoon de nodige stappen te nemen om deze onrechtmatige toestand te verhelpen en koos er voor om op een niet vergunde wijze voertuigen, materialen en rollend materieel over beide percelen kris kras in open lucht op een verharde ondergrond te stallen.

Overigens diende beklaagde zelf een vergunningsaanvraag in voor het plaatsen van containers op het perceel nr. die door de Deputatie werd geweigerd (zie Besluit van Deputatie van 8 september 2005). Ook de verbouwing van de woning op het perceel nr. werd vergund in 2009 weliswaar onder de uitdrukkelijke voorwaarden dat de wegenis naar de garage beperkt bleef tot 3 meter en de tuinzone groen werd aangelegd (hetgeen in de latere vergunning van 2017 werd herhaald).

De beklaagde heeft zich zelf in een situatie geplaatst waarin de uitbating van het bedrijf niet voldeed aan de wetgeving inzake ruimtelijke ordening. Dat het niet gemakkelijk zou zijn om een gepast terrein te vinden om deze huidige onregelmatige stedenbouwkundige toestand te verhelpen betekent niet dat er sprake is van een onoverwinnelijke dwaling, noch van een overmachtssituatie.

5. De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen zijn voor de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de rechtspersoonlijkheid van de beklaagde,
- het gunstig strafregister met slechts een vermelding van één veroordeling door een politierechtbank,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige regelgeving.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 1.000,00 euro te vermeerderen met de opdecimen. Deze geldboete wordt gedeeltelijk opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald.

Deze geldboete, het gedeeltelijke uitstel en de daaraan verbonden proeftermijn, moeten de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke handelingen te stellen en moeten haar leren de stedenbouwkundige regels te respecteren.

De beklagde wordt ook veroordeeld tot de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken die thans na indexatie 50,45 euro bedraagt, de bijdrage tot de financiering van het Bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

6. Het Openbaar Ministerie vordert ook in hoger beroep de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen op basis van de artikelen 42,3° en 43bis Strafwetboek, aanvankelijk geraamd op 5.829,00 euro per maand (stuk 88 strafdossier), zijnde de geschatte huurprijs van een magazijn in een KMO zone en dit tijdens de incriminatieperiode (18 maanden). De eerste rechter oordeelde terecht dat de beklagde illegale vermogensvoordelen heeft genoten doordat zij onvergund heeft kunnen stockeren en parkeren. De eerste rechter herleidde deze vordering tot 25.000,00 euro om reden dat het door het Openbaar Ministerie begrote vermogensvoordeel betrekking had op de huur van een magazijn terwijl de bewezen verklaarde feiten betrekking hebben op het gebruik van een perceel. De vermogensvoordelen werden daarom door de eerste rechter naar billijkheid en teneinde geen onredelijke bestraffing op te leggen terecht geraamd op een bedrag van 25.000,00 euro.

Overeenkomstig art. 42, 3° Strafwetboek kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurd verklaard. Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklagde dient de rechter de geldwaarde ervan te ramen en kan een equivalent bedrag worden verbeurd verklaard (art. 43bis Sw.).

Deze vermogensvoordelen kunnen niet worden gevonden in het vermogen van de beklagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag. De vermogensvoordelen worden ook volgens het hof naar billijkheid en teneinde geen onredelijk zware straf op te leggen begroot op 25.000,00 euro.

De verbeurdverklaring van dit bedrag dringt zich op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de beklagde voordeel zou putten uit de door hem gepleegde misdrijven.

5.3. De herstellvordering van de Burgemeester van de Stad

1. De herstellvordering van de Burgemeester van de Stad van 4 december 2018 beoogde het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand:

PAGE 01-00002142129-0013-0023-01-01-4

- het strijdig en gewoonlijk gebruiken van de grond voor het opslaan van allerlei materiaal en voertuigen dient gestaakt te worden en al het materiaal en de geparkeerde voertuigen van de percelen met nrs. en moeten verwijderd worden;
- de verhardingen op beide percelen voor de opslagplaatsen en parkeerplaatsen dienen te worden verwijderd;
- de tuinzone van het perceel met nr. dient groen te worden aangelegd conform de stedenbouwkundige vergunning van 23 oktober 2009 en de stedenbouwkundige vergunning van 17 november 2017.

Op straffe van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging in geval van niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Deze herstellvordering werd na positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering (afgekort HRH) van 31 januari 2019 (stuk 146 strafdossier), per brief van 19 februari 2019 overgemaakt aan het Openbaar Ministerie (stuk 147 strafdossier).

Deze herstellvordering is duidelijk geënt op de feiten, te weten de vermeende inbreuken op artikel 4.2.1.5° a) en b) VCRO.

2. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

3. Het is de taak van de rechter om na te gaan of de beginselen van behoorlijk bestuur werden nageleefd en of deze herstellvordering op grond van art. 159 GW. al dan niet onwettig is.

Deze gemotiveerde herstellvordering van 4 december 2018 van de Burgemeester van de Stad , na positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklagde gepleegde misdrijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, zoals wordt opgeworpen door de beklagde.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

Bouw- of aanpassingswerken volstaan kennelijk niet voor het herstel van de plaatselijke ordening. Dit wordt ook niet aannemelijk gemaakt.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan daarom volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

4. De voorliggende herstellvordering is, in tegenstelling tot wat de beklagde in conclusie voorhoudt, wel gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. Zie onder meer volgende overwegingen op p. 7 van de herstellvordering:

"... Art. 27 van de bouwcode bepaalt dat tuinzones zoveel mogelijk groen en onverhard dienen te worden aangelegd ... Een groene tuin heeft een aangener uitzicht in de staart of binnen de bouwblok en bevordert daarom de leefkwaliteit van de bewoners en omwonenden. Elke tuin, hoe klein ook, is een natuurlijke oase in de bebouwing voor vogels, insecten, edm.en zorgt ervoor dat de opwarming van de stedelijke omgeving licht verminderd wordt

...

Voor de materiaalopslag en de parkeerruimte werden zonder stedenbouwkundige vergunning verhardingen aangebracht op beide percelen...

Door de tuin niet bebouwen of te verharden blijft een deel beschikbaar voor natuurlijke infiltratie van regenwater in de bodem, zodat de openbare riolering minder belast wordt en het risico op problemen met de waterhuishouding vermindert..."

In dat verband kan ook verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering die overweegt:

"... een ruimtegebruik die niet inpasbaar is binnen de onmiddellijke omgeving en visueel-vormelijke hinder die onaanvaardbaar is binnen de onmiddellijke omgeving.

...

Op het perceel met huisnr. Zo goed als het volledige terrein wordt bovendien aangewend in functie van het stockeren van allerhande materiaal, materieel en containers in open lucht en voor het parkeren van voertuigen. De stockage in functie van het aannemingsbedrijf is derhalve niet beperkt tot de inbandige stockage in de bedrijfsgebouwen maar is uitgewaaid over het hele terrein in openlucht. Het groenscherm dat werd opgetekend op de voormelde vergunning van 21 september 2000 voor het bouwen van kantoor- en bergruimte naast/tegen best. hangaar op een terrein gelegen

werd bovendien slechts gedeeltelijk uitgevoerd zodat de geviseerde stockage zich uitstrekt tot tegen bepaalde perceelgrenzen. De huidige inrichting van het perceel waarbij het volledige perceel wordt aangewend in functie van een ongebreidelde stockage van materialen en het parkeren van voertuigen tot tegen de perceelgrenzen is naar ruimtegebruik onaanvaardbaar ... De huidige inrichting van het terrein is tevens visueel-vormelijk storend ter plaatse. Dit is des te meer het geval nu er geen volwaardig groenscherm werd voorzien ...”.

Het hof herhaalt dat enkel het staken van het strijdige gebruik van het perceel als vaste parkeer- en opslagplaats de goede ruimtelijke ordening kan herstellen.

Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagde ook geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen. De verwijzing naar de aanwezigheid van andere bedrijven in de buurt en de aanwezigheid van parkings elders in de Stad tast de redelijkheid van de herstellvordering niet aan. De verwijzing naar toestanden in de buurt is geen criterium om tot de onredelijkheid van de herstellvordering te besluiten gezien het hof niet op de hoogte is of deze constructies al dan niet vergund zijn.

Het evenredigheidsbeginsel/redelijkheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Ook het gegeven dat beklagde in het verleden vergunningen bekwam voor het bouwen van een magazijn voor materiaal van een aannemer van kleine openbare werken (op 8 september 1986) en voor het bouwen van een kantoor en bergruimte tegen het bestaande (hangar) magazijn (op 21 september 2000) op het perceel nr. neemt de niet-vergunde situatie van het gewoonlijk gebruik van de grond niet weg.

Er werd aanvankelijk op die plaats in woongebied een beperkte bedrijvigheid toegestaan maar zoals vermeld in de aanvankelijke vergunning van 1986 voor een aannemer van kleine openbare werken waarbij veel belang werd gehecht aan het behoud van groene zones.

Het hof verwijst bijkomend naar de vergunningen van 2009 en 2017 waarbij de groene aanleg van een tuinzone als expliciete voorwaarde opgenomen en de opslag van materialen in de tuin achteraan het perceel nr expliciet werd afgewezen.

Het gegeven dat in de loop van de jaren dit bedrijf in omvang toenam, meer activiteit had waardoor de stockage in functie van het bedrijf in de vergunde bedrijfsgebouwen onvoldoende was en deze stockage over het hele terrein in open lucht zich verspreidde en voertuigen werden geparkeerd tot tegen de aangrenzende perceelgrenzen waar woningen aanwezig waren, heeft tot gevolg dat het ruimtegebruik van de percelen op deze wijze in de loop van de jaren niet meer inpasbaar in de onmiddellijke omgeving was. De bestuurlijke overheden (de Stad) hebben steeds een consequent beleid gevoerd in die zin dat de kleinschaligheid van de bedrijfsactiviteit diende gerespecteerd te worden met behoud van groen zones. Op geen enkel moment werden er vergunningen verleend voor de aanleg van parkeerplaatsen/verhardingen en het plaatsen van containers om reden dat dit niet inpasbaar was in het kader van de ruimtelijke ordening. Het hof verwijst naar het Besluit van de Deputatie van 8 september 2005 (stuk 11 bundel beklagde) waarbij de vergunning tot het regulariseren van 3 prefab containers werd geweigerd. In deze weigering werd weliswaar gewag gemaakt dat een beperkte uitbreiding van het bedrijf eventueel mogelijk zou zijn mits bepaalde inrichtingsprincipes:

- Er diende een voldoende breed groenscherm (3 meter) te worden aangelegd ter hoogte van de perceelgrenzen gelet op de aanwezigheid van woningen in de nabije omgeving.
- De materialen van de gebouwen dienen bovendien in overeenstemming te zijn met wat gangbaar is in woongebied. Containers kunnen onder geen enkel beding vergund worden als permanente constructie.

Om die redenen is het hof dan ook van oordeel dat noch het rechtszekerheid- noch het vertrouwens- noch het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. De beginselen van behoorlijk bestuur werden dan ook door de bestuurlijke overheden in acht genomen.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

Er werd echter door beklagde nooit een nieuwe aanvraag ingediend tot het bekomen van een uitbreiding van het bedrijf. Beklagde koos er voor om de voertuigen, rollend materieel/materiaal op beide percelen in open lucht te verspreiden.

Het proces-verbaal van vaststelling van 20 maart 2021 door een gerechtsdeurwaarder toont weliswaar aan dat achter de woning op het perceel nr. geen voertuigen meer gestald worden noch rollend materieel en materiaal worden opgeslagen maar, en dat wordt overigens niet betwist, is de verharding nog steeds aanwezig in deze tuinzone.

Met betrekking tot het perceel nr. tonen de foto's gevoegd aan het proces-verbaal dat ter plaatse in open lucht achter het magazijn met burelen nog steeds rollend materieel/materiaal opgeslagen wordt alsook voertuigen gestald staan op een verharding.

De herstellvordering is dan ook niet zonder voorwerp.

Tevens gaat het hof niet in op het verzoek van beklagde om de zaak uit te stellen teneinde beklagde toe te laten de niet vergunde toestand te regulariseren. Verwijzend naar het besluit van 5 september 2005 van de Deputatie waarbij een regularisatie van drie containers werd geweigerd op perceel nr , werden er duidelijk bepaalde principes uiteengezet omtrent een eventueel beperkte uitbreiding van het bedrijf. Tot op heden werd er geen enkele aanvraag tot regularisatie conform deze duidelijke principes ingediend na meer dan 15 jaar.

5. Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen. Er wordt een dwangsom gevorderd van 150,00 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 2 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de haar bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren. Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof immers rekening gehouden met het feit dat een staking van het strijdig gebruik misschien een herlocatie zal vergen voor de beklagde voor diens bedrijvigheid en met de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel. De door beklagde gevraagde termijn van 5 jaar staat het hof dan ook niet toe.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 150,00 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 2 jaar, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklaagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, dan wel een maximumbedrag op te leggen.

6. Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door het hof gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door de burgemeester op grond van artikel huidig artikel 7.7.5 VCRO gegrond.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 41bis, 42, 43bis, 65 en 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.5°.a) en b), 6.1.1.1° en 3°, 6.1.41., 6.1.45, 6.1.46 en 6.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- 296 en 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.5°.a) en b), 6.2.1.lid 1.1°, 6.3.1 §§1, 4 en 6, 6.3.4. §1, 6.3.10. en 7.7.5. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 1, 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964
- 58 van het KB van 18 december 1986

- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 2 van het KB van 28 augustus 2020

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van beklagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Verklaart de beklagde schuldig aan de haar ten laste gelegde feiten;

Veroordeelt de beklagde wegens deze vermengde feiten tot een geldboete van 1.000,00 euro, gebracht op 8.000,00 euro door verhoging met 70 opdecimen;

Gelast gedurende een termijn van 3 jaar vanaf heden het uitstel van tenuitvoerlegging van deze geldboete ten belope van het bedrag van 500,00 euro, na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 4.000,00 euro, zodat een gedeelte van 500,00 euro na verhoging met 70 opdecimen gebracht op 4.000,00 euro, effectief blijft;

Verklaart de wederechtelijke vermogensvoordelen, geraamd op 25.000,00 euro, verbeurd op grond van artikelen 42, 3° en 43bis Sw. ten aanzien van de beklagde;

Verplicht de beklagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20,00 euro aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Legt aan de veroordeelde een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van 50,45 euro;

Herstelvordering

Verklaart de herstelvordering, ingesteld door de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundig inspecteur, van 4 december 2018 op grond van huidig artikel 7.7.5. VCRO gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen op de percelen gelegen te _____ en

- het strijdig en gewoonlijk gebruiken van de grond voor het opslaan van allerlei materiaal en voertuigen dient gestaakt te worden en al het materiaal en de geparkeerde voertuigen van de percelen met nrs _____ en _____ moeten verwijderd worden;
- de verhardingen op beide percelen voor de opslagplaatsen en parkeerplaatsen dienen te worden verwijderd;
- de tuinzone van het perceel met nr. _____ dient groen te worden aangelegd conform de stedenbouwkundige vergunning van 23 oktober 2009 en de stedenbouwkundige vergunning van 17 november 2017;

binnen de termijn van 2 jaar ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de burgemeester van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklagde tot de kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 364,08 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **19 mei 2021**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier

